

Zadeva C-92/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

25. februar 2020

Predložitveno sodišče:

Finanzgericht Düsseldorf (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

5. februar 2020

Tožeča stranka:

Rottendorf Pharma GmbH

Tožena stranka:

Hauptzollamt Bielefeld

**FINANZGERICHT DÜSSELDORF (FINANČNO SODIŠČE V
DÜSSELDORFU, NEMČIJA)**

SKLEP

V sporu

Rottendorf Pharma GmbH, [...] (ni prevedeno),

– tožeča stranka –

[...] (ni prevedeno)

proti Hauptzollamt Bielefeld (glavni carinski urad v
Bielefeldu, Nemčija), [...] (ni prevedeno),

– tožena stranka –

zaradi

carine

je četrti senat [...] (ni prevedeno)

na podlagi ustne obravnave, ki je bila dne 5. februarja 2020, sklenil:

Postopek se prekine.

Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267, drugi odstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije v predhodno odločanje predloži to vprašanje:

Ali je treba člen 239(1), druga alineja, Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti razlagati tako, da se v skladu z njim carina lahko povrne v primeru, kakršen je spor v glavni stvari, v katerem se je neskupnostno blago, ki ga je uvozila zadevna stranka, iz carinskega območja Skupnosti ponovno izvozilo in pri okoliščinah, na podlagi katerih je nastal carinski dolg, ne gre za malomarnost zadevne stranke?

Zoper ta sklep ni pritožbe.

Obrazložitev:

I.

1. Tožeča stranka proizvaja in trži zdravila. Toženi Hauptzollamt (glavni carinski urad, Nemčija) je tožeči stranki oktobra 2008 izdal dovoljenje, s katerim sme kot pooblaščenca izvoznica izvažati skupnostno blago.
2. Tožeča stranka je decembra 2014 pri toženi stranki, glavnem carinskem uradu, za sprostitev v prosti promet deklarirala 12,5 kg ertugliflozina, ki ga je želela uporabiti za proizvodnjo zdravila. Toženi glavni carinski urad je deklaracijo sprejel in tožeči stranki določil carino v višini 181.491,82 EUR. Zaposleni tožeče stranke, odgovoren za uvoz, je nato uvoženi ertugliflozin v sistemu za obdelavo podatkov z uporabo kratice „IM“ označil za skupnostno blago.
3. Pozneje se je tožeča stranka uvoženi ertugliflozin odločila obdelati v postopku aktivnega oplemenitenja. Zato je pri toženem glavnem carinskem uradu zaprosila, naj ji izda ustrezno dovoljenje z retroaktivnim učinkom. Toženi glavni carinski urad je tožeči stranki izdal dovoljenje za aktivno oplemenitenje v odložnem postopku za proizvodnjo zdravil iz uvoženega ertugliflozina z retroaktivnim učinkom od 1. decembra 2014 in razveljavil sprejete carinske deklaracije za sprostitev v prosti promet. Tožečo stranko je opozoril, da je treba pridobljene proizvode za končanje aktivnega oplemenitenja predložiti carinskemu uradu v Beckumu in jih z navedbo oznake postopka 3151 ponovno izvoziti iz carinskega območja Skupnosti ali jim določiti drugo carinsko dovoljeno rabo.
4. Toženi glavni carinski urad je zaradi razveljavitve carinskih deklaracij za sprostitev v prosti promet tožeči stranki povrnil določeno carino.

5. Tožeča stranka je marca in aprila 2015 iz carinskega območja Skupnosti v ZDA izvozila skupno 219,361 kg zdravil, proizvedenih iz ertugliflozina, in 4,31 kg neobdelanega ertugliflozina. Izvoz pridobljenih proizvodov in ertugliflozina je v okviru njej izdanega dovoljenja kot pooblaščenca izvoznica deklarirala z oznakama postopka 1000 in 1041, ker zaposleni, pristojen za organizacijo uvoznih postopkov, po razveljavitvi carinskih deklaracij za sprostitev v prosti promet v sistemu za obdelavo podatkov ertugliflozina ni označil za neskupnostno blago. Zato pridobljeni proizvodi in ertugliflozin, ki jih je izvozila tožeča stranka, carinskemu uradu v Beckumu niso bili predloženi.
6. Toženi glavni carinski urad je tožeči stranki določil carino v višini 179.241,32 EUR z utemeljitvijo, da ertugliflozina in pridobljenih proizvodov ni predložila carinskemu nadzoru.
7. Zoper to je tožeča stranka vložila ugovor. Zahtevala je tudi povračilo carine, ki je bila določena. Trdila je, da je ob prvi izvedbi postopka aktivnega oplemenitenja pomotoma uporabila neustrezno oznako postopka. Vendar pa je, tako je trdila, blago dejansko ponovno izvozila in zato ni prišlo v gospodarski krogotok Skupnosti.
8. Toženi glavni carinski urad je ugovor zoper določitev carine zavrnil kot neutemeljen. Tožbo, ki jo je kmalu potem vložila tožeča stranka, je senat zavrnil s pravnomočno sodbo. Ugotovil je, da je carinski dolg nastal na podlagi člena 203(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (v nadaljevanju: CZ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307). Zaradi navedbe oznake postopka 1000 oziroma 1041, določene za izvoz skupnostnega blaga, namesto navedbe oznake postopka 3151 naj bi se pridobljenim proizvodom in neobdelanemu ertugliflozinu, ki so bili izvoženi v ZDA, pomotoma priznal carinski status skupnostnega blaga. Po mnenju senata bi bilo izvozne deklaracije z neustreznima oznakama postopka 1000 in 1041, ki jih je oddala tožeča stranka, v skladu s členom 78(3) CZ sicer mogoče popraviti, ker je tožeča stranka ponovni izvoz neskupnostnega blaga po aktivnem oplemenitvenju hotela prijaviti ter so se pridobljeni proizvodi in ertugliflozin iz carinskega območja Skupnosti ponovno izvozili. Vendar po mnenju senata to ne spremeni tega, da neskupnostno blago v nasprotju z izdanim dovoljenjem pred dejanskim ponovnim izvozom iz carinskega območja Skupnosti ni bilo predloženo carinskemu uradu v Beckumu. Senat je menil, da dejanski ponovni izvoz pridobljenih proizvodov in ertugliflozina iz carinskega območja Skupnosti niti ne preprečuje, da bi carinski dolg nastal, niti ne povzroča, da bi ugasnil.
9. Toženi glavni carinski urad je zato povračilo carine iz člena 239 CZ zavrnil. Menil je, da je tožeča stranka ravnala malomarno. Po njegovem mnenju bi uporabo neustreznih oznak postopka, zaradi katerih je nazadnje nastal carinski dolg, lahko preprečila preprosto tako, da bi prebrala dovoljenja, ki so ji bila izdana. Poleg tega naj bi bila glede uporabe ustrezne oznake postopka opozorjena. Obstajala naj tudi ne bi nobena posebna okoliščina. Menil je, da tožeča stranka ni bila v izjemnem položaju v primerjavi z drugimi gospodarskimi osebki.

10. Tožeča stranka je po neuspešnem postopku ugovora vložila tožbo, s katero trdi, da ponovni izvoz neskupnostnega blaga pomeni posebno okoliščino. Trdi tudi, da napake ob vnašanju, zaradi katere je nastal carinski dolg, ne bi bilo mogoče preprečiti z branjem dovoljenj.
11. Toženi glavni carinski urad trdi, da napake, ki jo je zaposleni pri tožeči stranki storil ob vnosu oznake postopka, ni mogoče šteti za posebno okoliščino. Poleg tega naj bi šlo za malomarnost. Trdi, da bi se zaposleni tožeče stranke ravno zaradi kompleksnosti zadevnih predpisov z navedbami v dovoljenjih morali seznaniti.

II.

12. Odločitev v sporu je odvisna od razlage člena 239(1), druga alineja, CZ.
13. V sporu v glavni stvari bi lahko obstajale posebne okoliščine v smislu člena 239(1), druga alineja, CZ. Na splošno takšne posebne okoliščine obstajajo, če je bil gospodarski subjekt v primerjavi z drugimi gospodarskimi subjekti v izjemnem položaju ali če bi bilo glede na odnos med gospodarskim subjektom in upravo nepravilno, da bi se gospodarskemu subjektu naložila škoda, ki mu običajno ne bi nastala (sodba Sodišča Evropskih skupnosti – v nadaljevanju: Sodišče – z dne 29. aprila 2004, C-222/01, ECLI:EU:C:2004:250, točki 63 in 64).
14. Tožeča stranka bi lahko bila v izjemnem položaju. Sodišče je v sodbi z dne 12. februarja 2004 v zadevi C-337/01, ECLI:EU:C:2004:90, v točkah 34 in 35 menilo, da ponovni izvoz neskupnostnega blaga sicer ne preprečuje, da bi se štelo, da je carinski dolg iz člena 203(1) CZ nastal. Vendar mora predložitveno sodišče preučiti, ali so izpolnjeni pogoji za povračilo uvoznih dajatev v skladu s členom 239(1) CZ. Generalni pravobranilec Tizzano je v sklepnih predlogih z dne 12. junija 2003 v zadevi C-337/01, ECLI:EU:C:2003:344, v točki 68 navedel, da kompleksnost določb, ki so se uporabljale za dejansko stanje v glavni stvari v oni zadevi, in poklicne izkušnje gospodarskih subjektov upravičujejo domnevo, da gre za poseben primer, v katerem bi povračilo carine v skladu s členom 239 CZ lahko prišlo v poštev.
15. V sporu v glavni stvari je glede na potek postopka aktivnega oplemenitenja, ki je bil tožeči stranki odobren retroaktivno, šlo za kompleksno dejansko stanje. Pred tem ji je bilo zgolj oktobra 2008 izdano dovoljenje, da sme kot pooblaščenca izvoznica izvažati skupnostno blago. Izvozne deklaracije za pridobljene proizvode in ertugliflozin je vendarle vložila pri pristojnem carinskem uradu v Beckumu. Toda pri tem je zaradi napake, ki jo je ob vnašanju storil eden od njenih zaposlenih, uporabila napačno oznako postopka, kar je navsezadnje privedlo do tega, da neskupnostnega blaga pred ponovnih izvozom ni predložila carini.
16. Ob upoštevanju preudarkov Sodišča v sodbi z dne 12. februarja 2004 v zadevi C-337/01, ECLI:EU:C:2004:90, točki 34 in 35, ter preudarkov generalnega pravobranilca v sklepnih predlogih z dne 12. junija 2003 v zadevi C-337/01, ECLI:EU:C:2003:344, točka 68, senat meni, da je možno, da gre tudi v sporu v

glavni stvari za posebne okoliščine v smislu člena 239(1), druga alineja, CZ. V prid temu bi lahko govorile tudi določbe člena 900(1)(e) in (f) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3).

17. Senat je prepričan, da povračila carine, ki jo je določil toženi glavni carinski urad, ne preprečuje malomarnost tožeče stranke. Pri presoji, ali gre za očitno malomarnost zadevne stranke, je treba upoštevati predvsem kompleksnost predpisov, katerih neizpolnitev je povzročila nastanek carinskega dolga, ter poklicne izkušnje in skrbnost gospodarskega subjekta (sodbi Sodišča z dne 13. septembra 2007, C-443/05 P, ECLI:EU:C:2007:511, točka 174, in z dne 20. novembra 2008, C-38/07 P, ECLI:EU:C:2008:641, točka 40). V zvezi z izkušnjami gospodarskega subjekta je treba preučiti, ali gre za gospodarski subjekt, katerega poklicna dejavnost so predvsem uvozni in izvozni posli, in je že pridobil določene delovne izkušnje pri izvajanju teh poslov (sodbi Sodišča z dne 13. septembra 2007, C-443/05 P, ECLI:EU:C:2007:511, točka 188, in z dne 20. novembra 2008, C-38/07 P, ECLI:EU:C:2008:641, točka 50).
18. Predpisi, katerih neizpolnitev je povzročila nastanek carinskega dolga, so bili kompleksni. Tožeča stranka je bila zaradi retroaktivnega dovoljenja za postopek aktivnega oplemenitenja soočena s kompleksnim carinskim položajem. Poleg tega glede postopka aktivnega oplemenitenja ni bila izkušen gospodarski subjekt. Ugovor toženega glavnega carinskega urada, da bi se zaposleni tožeče stranke ravno zaradi kompleksnosti zadevnih predpisov z navedbami v dovoljenjih morali seznaniti, po mnenju senata ne upravičuje domneve, da gre za malomarnost tožeče stranke. Nasprotno, neskupnostno blago je bilo deklarirano z neustrezno oznako postopka in pred ponovnim izvozom ni bilo predloženo carini, ker je eden od zaposlenih pri tožeči stranki pri delu storil napako. Zaposleni, pristojen za organizacijo uvoznih postopkov, namreč po razveljavitvi carinskih deklaracij za sprostitev v prosti promet v sistemu za obdelavo podatkov tožeče stranke ertugliflozina ni označil za neskupnostno blago. Ta napake pri delu tudi z branjem dovoljenj ne bi bilo mogoče preprečiti.

[podpisi] [...] (ni prevedeno)